

творчих задумів, стильову визначеність та цільність, оригінальність композиційних вирішень, різнобарвність та вишукане відчуття оркестрових тембрів.

Як талановитий педагог, Л.М. Колодуб виховав цілу плеяду молодих композиторів, у тому числі представників інших країн. Його лекції з оркестровки, інструментознавства та історії оркестрових стилів вражають широтою кругозору, професіоналізмом та ерудицією.

Митець є також активним музично-громадським діячем. Понад п'ятдесят років він плідно працює у Національній спілці композиторів України, з 1987 року — організатор і незмінний голова Асоціації діячів духової музики Всеукраїнської музичної спілки України. Л. Колодуб був також ініціатором створення і керівником першої в Україні кафедри музично-інформаційних технологій, яка функціонує у Національній музичній академії України з 1997 року, а також є членом наукової ради цього закладу. Плідною є його багаторічна праця у художніх та наглядових радах і колегіях, а також у журі музичних конкурсів різних рівнів.

Римма СУЛІМ

кандидат мистецтвознавства,
докторант Національної музичної академії України
імені П. І. Чайковського

МИХАЙЛО БЕЛІКОВ (До 70-річчя від дня народження)

Творчий шлях кінорежисер Михайло Беліков розпочав 1963 року на Київській кіностудії ім. О. Довженка, куди прийшов працювати після закінчення Всесоюзного державного інституту кінематографії. Як оператор-постановник створив фільми «Стежки-доріжки» (1963), «Казка про Хлопчиша-Кибальчиша» (1964), «Хто повернеться — долюбить» (1967), «Варчина земля» (1969, у співавторстві). Значний успіх згадані фільми здобули завдяки високоякісному операторському втіленню режисерських задумів. Після закінчення Вищих режисерських курсів (1973, м. Москва), упродовж 1974—1986 років продовжував працювати на Київській кіностудії ім. О. Довженка (нині Національна кіностудія художніх фільмів ім. О. Довженка).

Початок нового етапу у творчому житті М. Белікова як режисера-постановника пов'язаний зі створенням телефільму «Стара фортеця» (1973), який засвідчив високий рівень професіоналізму, творчої вимогливості митця. Наступні роботи майстра, зокрема фільми «Червоний півень плімутрок» (1974), «Ральфе, здрастуй!» (1975), «Прихована робота» (1979), «На короткій хвилі» (1981), належать до надбань українського

національного кіномистецтва. Широке визнання і славу режисерові забезпечили кінострічки «Ніч коротка» (1981, Національна премія України ім. Тараса Шевченка), «Які ж були ми молоді» (1986), «Розпад» (1989, перший ігровий український фільм про чорнобильську трагедію).

Михайло Олександрович є академіком-засновником Національної академії мистецтв України (1997). Понад 15 років очолював Національну спілку кінематографістів України, обирався народним депутатом Верховної Ради СРСР, упродовж всього часу своєї життєдіяльності всебічно сприяє розвитку українського кінематографа. Результати його громадської і професійної діяльності високо поцінуються державою. Він — лауреат Національної премії України ім. Тараса Шевченка (1986), Республіканської премії ЛКСМУ ім. М. Островського (1982), нагороджений орденом «За заслуги» III ступеня (1996), удостоєний почесного звання «Народний артист України» (2000).

Михайло Беліков не припиняє активної творчої діяльності. Серед фільмів останніх років — «Святе сімейство» (1997) та «Золота лихоманка» (2002). Творчі здобутки кінорежисера відзначені численними нагородами вітчизняних та міжнародних фестивалів і конкурсів.

БОГДАН КОЗАК (До 70-річчя від дня народження)

«Навіщо нам сьогодні Заньковецька?» — з такого, майже риторичного запитання студентки театрального інституту починалася двадцять п'ять років тому вистава-лекція, підготовлена співробітниками Музею театрального, музичного та кіномистецтва України. Форма відповіді, яку запропонувала авторка сценарію тієї вистави (на ті часи — старший науковий співробітник театрального відділу музею, а сьогодні — директор меморіального музею Марії Заньковецької Н.Г. Бабанська), вкладалася у діалог великої актриси з різними особистостями (переважно — чоловіками), які траплялися на її шляху — братами Тобілевичами, Вс. Мейєрхольдом, О. Суворіним, Л.М. Толстим, А.П. Чеховим... Звичайно ж, окремим рядком і з окремою інтонацією звучали такі зворушливі і водно-

час такі гіркі і болісні стосунки М. Заньковецької з Миколою Садовським...

У перших прем'єрних показах, що відбулися у вітальні театрального музею та на сцені Будинку актора, «від Марії Заньковецької» діалог підтримувала актриса, яка вже на той час була певним сценічним уособленням її іпостасі в українській культурі — Лариса Кадирова. А від чоловіків, які зустрічалися на її творчому шляху та в особистому житті, виступав її партнер по багатьох виставах Львівського театру імені М. Заньковецької — Богдан Козак.

Мені було 24 роки. Я була студенткою заочного відділення театрального інститу-